

Új garázs a romhalmazok helyén

Egyéves a Kilián György garázs

Ha valaki egyszer könyvet írna a fővárosi autóbusszközlekedés történetéről — s abban külön egy fejezetet a Kilián György ifjúsági garázs megalkulásáról, felépüléséről — ennek a fejezetnek valami ilyen címet kellene adnia: Hőskötemény az áldozatkésziségről, becsületről, szívósságról. És nem lenne túlzás ez a cím, még ha kicsit fellengősnek tűnik is. Azt, hogy mennyire nem, azok bizonyíthatnák legjobban, akikről szólna a hőskötemény: a névtelen fiatalok és idősebbek, kalauzok, kocsivezetők, ellenőrök, forgalmi és műszaki dolgozók száza. Mert az ő kezük munkája emelte az új épületek nagy részét, tüntette el a bozótot, gödröket, szemetet, romhalmazt.

Éppen egy esztendeje. Április 4-én lesz egy éve annak, hogy

kigördült az első busz

a frissen ledöngölt, elegyengedett tárolóhelyről. Erről emlékeznek most Szabó Zoltán álmásfőnök, Lucz István, Németh László és Vallovich Sándor elvtársak, az „első fecskék”, akik ide kerültek.

Hogyan is kezdődött?

Azzal, hogy a két garázs már sehogy sem bírta a terhelést, sokszor utcán álltak a kocsik: feltétlenül szükség volt egy harmadik garázsra. Óbudán jelleltek ki egy helyet már régebben, az ellenforradalom okozta károk miatt azonban csak két és félmillió forintot kapott ilyen célra a vállalat. Márpedig ez az összeg semmiképpen sem volt elegendő az óbudai garázs létrehozásához. Más helyet kellett keresni. A Köztisztasági Hivatal éppen leadta a Kispest—Pesterzsébet határában levő telepét, amely régebben szemétkerakodó hely volt. Ezt aztán megszerezte a vállalat. Itt lesz az új garázs — határozta el.

Siralmas látvány volt a sok romos, dűledező épület, a szemétszemetesvagonok nyomát őrző számtalan sínpár, a téglarakások, szemétkupacok, burjánzó gaz mindenütt. Hát bizony, az a két és félmillió forint még az induláshoz sem lenne elég — gondolták.

És megpróbálkoztak az egyetlen lehetséges megoldással: segítséget kérni maguktól a dolgozóktól. Március első napjaiban az igazgatóság felhí-

vást intézett elsősorban a fiatalokhoz, de az Autóbusszüzem valamennyi dolgozójához, hogy jöjjenek, segítsenek az új garázs felépítésében.

Gerhardt gépkocsivezető a Fürstből és Ajtai Sándor nyugdíjas voltak

a legelső jelentkezők.

Aztán jöttek a többiek, a másik garászból, ellenőri csoporttól, vonalokról, még a bölcsődéből is. Az óvónok tisztították meg a bontási téglát, s a pénztárhelyiséghez maguk a pénztárosok húzták fel a falakat. Volt olyan nap, hogy száz társadalmi munkás jött össze és dolgozott az új garázs üzembe helyezéséért. Mert elhatározták, hogy, ha török-szakad, április 4-én legalább ötven kocsi innen indul ki a forgalomba.

Nem volt könnyű megvalósítani ezt az elhatározást. Fel kellett szedni a sok vágányt, eltakarítani a szemetet, gáz, és legalább egy kis tárolóhelyet biztosítani, szerelőcsarnokot berendezni. S váratlan akadályok is felbukkantak. Az például, hogy szerdai napra kellett elkészülni az egyik szerelőcsarnok újra betonozásával. Fontos volt a határidő betartása a kötés miatt — de váratlanul elromlott a betonkeverő gép. Ekkor az emberek nekifogtak, és kézzel keverték a betont. Tizennyolc talicskás alig győzte az anyagot szállítani nekik. S a betonozás elkészült szerda estére.

Nem egészen egy hónap alatt, április 4-ig összesen

nyolcezer társadalmi munkaórát

dolgoztak itt a buszisták. S ez alatt a következő munkákat végezték el: helyreállították és átépítették a szerelőcsarnokot, a meglévő műhelyek egy részéből pénztárat, leszámolót, tartózkodó helyiséget építettek; helyrehozták a volt vasútüzem forgalmi irodáját, és garázsüveget létesítettek a helyén; rendbetették a mosdókat, a tárolóhelyeket feltöltötték, hengereztek, tárolásra alkalmassá tették, a romos műhelyeket is használható állapotba helyezték. S április 3-án már ide állt be 55 kocsi a vonalokról — működésbe lépett az új garázs.

Persze, ez csak a kezdet volt. A tárolóhely nemsokára kicsinek bizonyult. A budapesti KISZ-bizottság felhívására százával jelentkeztek a külön-

böző kerületek KISZ-fiataljai, hogy segítsenek a nagyobb tárolóhely elkészítésében. Felépült két új szerelőcsarnok, a női és férfifürdő is. Újabb tízezer óra társadalmi munkát végeztek nagyrészt a fiatalok, mintegy 113 ezer forint értékben.

Nehéz, de szép napok

voltak ezek.

— Egészen novemberig senkinek nem volt egy szabad vasárnapja — de csodálatosképpen eszébe sem jutott, hogy szövőtegye — emlékszik vissza Németh elvtárs. — Volt, aki itt, munkában töltötte a szabadságát, s jóformán az egész nyarat.

— Előfordult egyszer, hogy este, úgy öt óra tájban, leültünk néhány órát pihenni — meséli Szabó elvtárs. — Egyszer csak azt mondja valaki: „Oltunk egy kis meszet, míg pihenünk, hadd tudjanak dolgozni a kőművesek!” Csakugyan nekiláttunk, s mire véget ért a „pihenő”, majdnem tíz mázsa meszet beoltottunk.

Még arra is időt szakítottak valahogyan, hogy a KISZ-fiataloknak egy szép kis parkot ügyeskedjenek össze. Néhány hét alatt üde pázsitkockák, kis söntéshelyiség, apró tavacska ékeskedett a szemétkupacok helyén. Még aranyhalakat is kerítettek a kis tóba...

Aki akkor látta csak, s most újra megnézné a Kilián-garázs területét, aligha ismerne rá. Nemcsak azért, mert eltűntek a szemét- és romhalmazok, s hogy az

55 helyett ma 140 kocsi

tartozik a garázshoz. Hanem azért sem, mert szinte percről percre változik, gyarapodik, épül, csinosodik a telep. Téglarakás, mész, deszka, sürgőforgó kőművesek, malteroslányok tűnnek szembe nyomban, ha belépünk a kapun.

— Most készül az új személyzeti tartózkodó, garázsüveget, garázmesteri épület is — mutatja Szabó elvtárs. — Hátul pedig olajtöltő, telefonközpont. S minthogy az utakkal — a szerelőcsarnokok és épületek közötti utakkal — még elég rosszul állunk, a tervek szerint még az idén lebetonozzák azt is. Egy év — és akkor lesz igazán szép a mi garázsunk!

... Ezeket kellene megírni abban a bizonyos könyvben. De sokkal többet ennél, s még az is kevés lenne. Mert a Kilián-garázs társadalmi munkásainak lelkesedéséről, áldozatkész munkájáról frott történetek köteteket töltenének meg.